19

พรุ่งนี้ก็จะเป็นวันเกิดอายุครบเก้าขวบของหลี่หลิงหว่านแล้ว

เป็นเพราะระยะนี้ฮูหยินผู้เฒ่าโปรดปรานหลี่หลิงหว่านอย่างมาก ของขวัญวันเกิดที่มอบให้จึงใจกว้างยิ่ง โดยมอบปิ่นหยกเนื้องามคู่หนึ่งกับอาภรณ์สีแดงดอกไห่ถังปักดิ้นทองหนึ่งชุด โจวซื่อยิ่งไม่ต้องพูดถึง แทบจะนำสิ่งของดีๆ ทั้งหมดที่ตนมีมามอบให้กับนาง

หลี่หลิงหว่านจดบันทึกสิ่งของที่ได้รับมาเหล่านี้ลงสมุดด้วยตนเอง ก่อนจะเก็บของทั้งหมดลงในกล่องสีดำเคลือบเงาประดับมุกกล่องนั้นทีละอย่าง ทว่าไม่ได้เก็บหยกประดับสีขาวชิ้นหนึ่งซึ่งโจวซื่อมอบให้ไว้เข้าไปด้วย หยกนี้เป็นหยกขาวมันแพะเนื้อดี ตัวหยกทั้งชิ้นแกะสลักเป็นลายปลาปี่มู่* คู่หนึ่งล้อมรอบด้วยเมฆา

หลี่หลิงหว่านหยิบหยกประดับสีขาวชิ้นนี้มาพลิกมองซ้ายขวา

* ปลาปี่มู่ หมายถึงปลาฟลาวน์เดอร์ (Flounder) เป็นปลาทะเลตัวแบนที่ดวงตาสองข้างอยู่ฝั่งเดียวกัน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 7 29/5/2562 BE 18:01

หากมอบหยกนี้ให้หลี่เหวยหยวนห้อยไว้ที่เอวจะต้องเป็นเรื่องที่ดีเสียยิ่งกว่าดีแน่

ความจริงแล้วหลี่เหวยหยวนรูปร่างหน้าตาคมคายองอาจนัก หากขจัดความอึมครึมบริเวณหว่างคิ้วออกไปได้ ยามที่ออกไปข้างนอกก็ย่อมกลายเป็นเด็กหนุ่มผู้สง่างามคนหนึ่ง คงจะดึงดูดความสนใจของสตรีได้นับไม่ถ้วน

หลี่หลิงหว่านจึงสั่งให้เสี่ยวซานไปหยิบเชือกสีมุกดำมาอย่างกระตือรือร้น นางอยากถักเงื่อนผีเสื้อห้อยไว้ที่หยกชิ้นนี้เพื่อทำเป็นเครื่องประดับ หลายวันมานี้อาจารย์หญิงผู้สอนวิชาเย็บปักได้สอนทักษะถักเชือกให้นางกับหลี่หลิงเจียว ยามนี้นางทำเป็นแล้วจึงอยากจะแสดงฝีมือให้เห็น มิหนำซ้ำของที่มอบให้ผู้อื่น หากตนเป็นผู้ลงมือเองจะมิใช่เป็นการแสดงออกถึงความจริงใจของตนเองมากขึ้นไปอีกหรือ ทว่าตอนที่ถักไปได้ครึ่งทางนางกลับเห็นว่าเชือกสีมุกดำค่อนข้างมืดมนเกินไป สุดท้ายก็แกะออก จากนั้นจึงนั่งเอามือเท้าคางครุ่นคิดว่าที่สุดแล้วควรใช้เชือกสีอะไรมาถักเป็นเงื่อนกันแน่

เสี่ยวซานเห็นคุณหนูของตนเองขมวดคิ้วก็ไม่กล้าถามว่ามีเรื่องอะไร เพียงแค่ยกถาดรองเคลือบเงาที่มีถ้วยชาวางอยู่มาให้นางเงียบๆ

แต่เสี่ยวซานเพิ่งจะนำชาถ้วยนี้วางลงบนโต๊ะเล็กตรงหน้าหลี่หลิงหว่าน ก็พลันเห็นนางปรบมือพลางเอ่ยอย่างดีใจ "ได้แล้ว!"

หลี่หลิงหว่านทำให้เสี่ยวซานตกใจจนเกือบจะทำชาที่ถืออยู่ในมือหกออกมา ยังดีที่จับเอาไว้ได้ทัน ก่อนจะวางชาถ้วยนี้ลงบนโต๊ะเล็กได้อย่างราบรื่น

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 8 29/5/2562 BE 18:01

"คุณหนู" หลังตั้งสติได้แล้วเสี่ยวซานก็เอ่ยถามหลี่หลิงหว่าน "ท่านพูดว่าได้อะไรแล้วหรือเจ้าคะ"

หลี่หลิงหว่านยิ้มแย้มพลางเอ่ยสั่งนาง "เจ้าไปเอาขดเชือกสีทองที่วางอยู่ในตะกร้าสานมาให้ข้า"

ระยะนี้นางเรียนเย็บปักกับอาจารย์หญิง นอกจากในเวลาเรียนต้องฝึกฝน เวลาเลิกเรียนแล้วนางยังนำกลับมาฝึกต่อด้วย

หลี่หลิงหว่านรู้สึกว่าอาจารย์หญิงดีต่อนาง หากนางฝึกเย็บปักได้ไม่ดีจะเป็นการทำผิดต่อความเมตตาที่อาจารย์มีให้ และเนื่องจากต้องฝึกเย็บปักด้วยตนเอง จึงมีการเตรียมเชือกหลากหลายชนิดไว้อยู่ก่อนแล้ว

พอเสี่ยวซานได้ยินคำพูดของผู้เป็นนาย นางก็เดินไปหยิบขดเชือกสีทองในตะกร้าสานมาให้

หลี่หลิงหว่านรับมา ก่อนนำเชือกสีทองมาเข้าคู่กับเชือกสีมุกดำ หยิบขึ้นมาทีละเส้นๆ จากนั้นจึงนำมาถักเป็นเงื่อนผีเสื้ออีกครั้ง

รอจนถักเสร็จแล้วหลี่หลิงหว่านก็วางไว้บนฝ่ามือพลางมองดูอย่างมีความสุข

เชือกสีทองเส้นบาง สีมุกดำเส้นหนา สีทองย่อมข่มสีดำไม่ลงอยู่แล้ว ทว่าในความไม่ตั้งใจนี้กลับทำให้มองเห็นประกายแสงสีทองวิบวับขึ้นมาได้ ช่างเป็นความหรูหราที่อ่อนน้อมถ่อมตนและไม่โอ้อวดจริงๆ

หลี่หลิงหว่านรู้สึกว่าวิธีการแบบเซวียเป่าไซ* นี้มีประโยชน์จริงดังคาด สามารถแก้ไขปัญหายากๆ ของนางได้อย่างหมดจด

คิดดูแล้วนางยังนำหินปะการังแดงเม็ดหนึ่งมาร้อยใส่ไว้ด้านล่าง

* เซวียเป่าไซ คือตัวละครหญิงตัวหนึ่งในวรรณกรรมจีนเรื่องความฝันในหอแดง เป็นแบบฉบับของสตรีที่ประพฤติตนอยู่ในกรอบจารีตของสังคมศักดินา กิริยาและวาจานุ่มนวลสง่างาม เป็นที่รักของทุกคน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 9 29/5/2562 BE 18:01

เงื่อนผีเสื้อเพิ่ม จากนั้นก็นำทั้งหมดไปผูกไว้บนหยกขาวมันแพะชิ้นนั้น สุดท้ายหลังมองสำรวจอย่างละเอียดแล้วนางก็ผงกศีรษะอย่างพึงพอใจ ลงจากตั่งวิ่งไปยังเรือนของหลี่เหวยหยวนในทันที

หลี่เหวยหยวนกำลังนั่งอ่านตำราอยู่ที่โต๊ะ ระยะนี้ทุกครั้งที่หลี่หลิงหว่านมาหา นางมักจะพบเขาอ่านตำราอยู่เสมอ ท่าทางขยันขันแข็งยิ่งนัก

หลี่หลิงหว่านวิ่งเข้าไปหาก่อนหยุดยืนอยู่อีกฝั่งของโต๊ะหนังสือ ยื่นมือข้างขวาซึ่งกำหยกประดับสีขาวชิ้นนั้นอยู่ออกไปด้านหน้า แล้วก็แบมือออกพลางยิ้มเอ่ย "พี่ชาย ดูสิเจ้าคะ"

หลี่เหวยหยวนมองมา บนฝ่ามือขาวเนียนดุจหยกของนางมีหยกประดับสีขาวเนื้องามปราศจากรอยตำหนิชิ้นหนึ่งวางอยู่ ทว่าในสายตาของหลี่เหวยหยวนนั้น เขากลับรู้สึกว่ามือของหลี่หลิงหว่านขาวและปราศจากรอยตำหนิเสียยิ่งกว่าหยกประดับสีขาวชิ้นนี้มากนัก

"สิ่งนี้คืออะไร" เขาเงยหน้าเอ่ยถามนางนิ่งๆ

รอยยิ้มบนใบหน้าของหลี่หลิงหว่านยิ่งสดใสมากขึ้นไปอีก "พี่ชาย หยกประดับสีขาวชิ้นนี้มอบให้พี่เจ้าค่ะ" นางชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยต่ออีกประโยค "ถือเสียว่าชดเชยของขวัญวันเกิดของพี่นะเจ้าคะ"

ช่วงต้นเดือนที่ผ่านมาซึ่งเป็นวันเกิดหลี่เหวยหยวนนั้นนางยังไม่รู้ ผ่านไปสองวันถึงเพิ่งนึกเรื่องนี้ขึ้นมาได้ ตอนนั้นนางหงุดหงิดแทบตายทีเดียว เพราะนางต้องเสียโอกาสในการสร้างความประทับใจดีๆ เช่นนี้ไปอย่างเปล่าประโยชน์ ทว่ายามนั้นในมือนางก็ไม่มีของใดที่เหมาะสมพอจะมอบให้เขาได้ บังเอิญกับที่ของในกล่องซึ่งโจวซื่อมอบให้สำหรับ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 10 29/5/2562 BE 18:01

วันเกิดนางนั้นมีหยกประดับสีขาวชิ้นนี้อยู่พอดี ถือว่านางนำของขวัญมาใช้ต่อแล้วกัน

หลี่เหวยหยวนไม่ได้รับมา ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงยังคงราบเรียบ "หยกประดับสีขาวชิ้นนี้ล้ำค่ามาก เจ้าเก็บไว้เล่นเองเถอะ"

หลี่หลิงหว่านมีเหงื่อเม็ดหนึ่งผุดขึ้นมาบนหน้าผาก

เจ้าเป็นคนพูดว่าหยกประดับสีขาวชิ้นนี้ล้ำค่ามาก ถึงอย่างนั้นเจ้าก็ยังให้ข้าเก็บไว้เล่นเอง? เหตุใดจึงไม่บอกให้ข้านำไปเก็บไว้ดีๆ เล่า

แม้หลี่หลิงหว่านจะนึกค่อนขอดอยู่ในใจ ทว่าเบื้องหน้ากลับแสดงท่าทีเสียใจออกมา "พี่ชาย เหตุใดพี่ถึงไม่รับหยกประดับสีขาวชิ้นนี้เล่า หรือพี่กำลังกล่าวโทษที่ข้าจำวันเกิดพี่ไม่ได้ พี่ชายคนดี ข้าผิดไปแล้ว ข้าอุตส่าห์ถักเงื่อนผีเสื้อบนหยกประดับสีขาวชิ้นนี้ด้วยตนเองเชียวนะ พี่ช่วยเห็นแก่ที่ข้าถักเงื่อนผีเสื้อขึ้นมาอย่างยากลำบากนี้ทีเถอะ เลิกโกรธข้าแล้วรับหยกประดับสีขาวชิ้นนี้ไป ดีหรือไม่เจ้าคะ"

หลี่เหวยหยวนเหลือบมองนางคราหนึ่ง วันนี้นางเกล้าผมเป็นทรงมวยคู่ไม่ได้ใส่เครื่องประดับอะไร เพียงเสียบดอกไม้มุกสีชมพูอ่อนทั้งสองข้างเท่านั้น อาภรณ์ที่สวมก็เป็นชุดกระโปรงสีชมพูอ่อน ประกอบกับท่าทางอยากร้องไห้ในตอนนี้ของนางแล้วนับว่าดูน่าสงสารยิ่งนัก

ต่อให้หลี่เหวยหยวนจะรู้อยู่แก่ใจว่าท่าทางเช่นนี้ของหลี่หลิงหว่านเป็นแค่การแสร้งทำ แต่เขาก็ยังรู้สึกใจอ่อนขึ้นมาอยู่ดี เขายื่นมือออกไปรับหยกประดับสีขาวในมือของนางมา แล้วก็หยิบของชิ้นหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อยื่นไปให้

หลี่หลิงหว่านชะโงกหน้ามองไปยังมือของเขา ก่อนจะเห็นว่า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 11 29/5/2562 BE 18:01

ของสิ่งนั้นเป็นปิ่นไม้อันหนึ่ง แม้นางจะมองไม่ออกว่าปิ่นไม้นี้ทำมาจากไม้อะไร แต่นางก็เห็นว่าที่หัวปิ่นแกะสลักเป็นใบไม้คู่หนึ่งโอบล้อมดอกไม้ดอกหนึ่งไว้ตรงกลาง

"ให้เจ้า ของขวัญวันเกิด"

คิดดูแล้วหลี่เหวยหยวนน่าจะเพิ่งเคยมอบของให้ผู้อื่นเป็นครั้งแรก ดังนั้นท่าทางจึงดูไม่เป็นธรรมชาติยิ่ง แค่ปลายหูแดงเล็กน้อยยังไม่ต้องพูดถึงประโยคที่เอ่ยออกมาต่างหากที่ดูไม่เป็นตนเองยิ่งนัก

หลี่หลิงหว่านเหลือบไปเห็นสีแดงบนปลายหูของเขาแล้วแต่ก็ไม่ได้เปิดโปง ทั้งยังยิ้มกว้างพร้อมรับของมา "ขอบคุณเจ้าค่ะพี่ชาย" พลิกดูปิ่นไม้ในมือไปมาก่อนจะทอดถอนใจเอ่ยชื่นชม "พี่ชาย พี่แกะสลักด้วยตนเองเชียวหรือ ดอกท้อดอกนี้ช่างแกะออกมาได้น่ามองนัก"

หลี่เหวยหยวนใบหน้าดำทะมึน...ความจริงแล้วที่เขาแกะสลักนั้นไม่ใช่ดอกท้อ แต่เป็นดอกไห่ถังต่างหาก

เนื่องจากไม่เคยมีใครสอนเขาแกะสลักมาก่อน ปิ่นไม้อันนี้เขาจึงต้องใช้เวลาหลายวันในการคลำทางแกะสลักออกมาด้วยตนเอง แกะเสียไปตั้งหลายอันจนสุดท้ายถึงได้ปิ่นไม้อันนี้มา แต่ก็เห็นได้ชัดว่ายังแกะสลักออกมาได้ไม่ดีพอ ทว่าตัวเขาก็ไม่มีของสิ่งอื่นที่สามารถนำมามอบเป็นของขวัญให้หลี่หลิงหว่านได้อีก

คิดมาถึงตรงนี้หลี่เหวยหยวนก็อดรู้สึกผิดหวังขึ้นมาไม่ได้

หลังจากใคร่ครวญแล้วเขาก็มองหลี่หลิงหว่านก่อนเอ่ยอย่างจริงจังยิ่ง "หว่านวาน คราวหน้าเมื่อถึงวันเกิดเจ้า พี่ชายจะหาของที่ดียิ่งกว่าปิ่นไม้นี้มาให้เจ้าแน่นอน"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 12 29/5/2562 BE 18:01

ภายภาคหน้าหากข้ามีอำนาจและบารมี ขอเพียงเป็นของที่มีอยู่ในใต้หล้านี้ ไม่ว่าสิ่งใดขอแค่เจ้าพูดออกมา ข้าจะต้องไปหามาให้เจ้าได้อย่างแน่นอน

หลี่หลิงหว่านยังคงไม่รับรู้ถึงความนึกคิดของเขา นางเอาแต่เล่นปิ่นไม้ในมือพลางยิ้มเอ่ย "ข้าว่าปิ่นไม้ที่พี่ชายมอบให้อันนี้ก็ดีมากแล้วเจ้าค่ะ" ก่อนจะยื่นมือส่งปิ่นไม้ไปให้หลี่เหวยหยวน และชะโงกหน้าไปหาเขาอีกครั้งพลางยิ้มเอ่ย "พี่ชาย มาช่วยปักปิ่นอันนี้ลงบนมวยผมข้าทีเจ้าค่ะ"

หลี่เหวยหยวนส่งเสียงรับคำแล้วรับปิ่นไม้ที่นางยื่นมาให้ โน้มตัวไปเสียบปิ่นไม้เข้าไปในมวยผมด้านขวาของนางเบาๆ

หลี่หลิงหว่านยกมือขึ้นลูบปิ่นที่ปักเรียบร้อยแล้วบนศีรษะตนเอง ก่อนยิ้มเอ่ยเรียกร้องขึ้นมาอย่างไม่รู้สึกกระดากอาย "พี่ชาย หลังจากนี้ทุกปีเวลาถึงวันเกิดข้า พี่จะต้องแกะสลักปิ่นไม้เช่นนี้ให้ข้าหนึ่งอันดีหรือไม่อืม ขอข้าคิดดูก่อน ปีนี้พี่มอบปิ่นดอกท้อให้ข้า ปีหน้าพี่ก็มอบปิ่นดอกอวี้หลัน ปีถัดไปมอบปิ่นดอกเหมย ปีถัดๆ ไปก็มอบปิ่นดอกบัว สุดท้ายให้พี่นำดอกไม้ทั้งหมดในใต้หล้านี้แกะสลักออกมามอบให้ข้าจนครบทุกดอก ดีหรือไม่เจ้าคะ"

"เจ้าช่างละโมบยิ่งนัก" หลี่เหวยหยวนตวัดสายตามองนางคราหนึ่ง ทว่าในแววตากลับไม่มีเจตนาต่อว่าเลยสักนิด ตรงกันข้ามกลับแฝงไปด้วยรอยยิ้มหลายส่วน "ดอกไม้ในใต้หล้านี้ใช่มีเพียงร้อยชนิดเสียที่ใด หากทำตามที่เจ้าเอ่ยมา มิใช่ว่าจวบจนผมข้าขาวหมดแล้ว ทุกๆ ปีก็ยังต้องแกะสลักปิ่นไม้อันหนึ่งมาให้เจ้าหรอกหรือ"

หลี่หลิงหว่านคิดในใจ *ถ้ากระทั่งผมเจ้าขาวหมดแล้วก็ยังแกะสลัก*

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 13 29/5/2562 BE 18:01

ปิ่นไม้ให้ข้าอยู่ล่ะก็ เช่นนั้นย่อมดีเกินกว่าที่คาดไว้จริงๆ เพราะนั่นหมายความว่าข้าสามารถใช้ชีวิตอย่างสงบสุขไปจนถึงยามนั้นด้วยเช่นกัน

"ใช่เจ้าค่ะ" นางยิ้มแย้มผงกศีรษะ "รอจนวันหน้าพี่ชายผมขาวโพลนหมดแล้วก็ยังต้องแกะสลักปิ่นไม้ให้น้องสาวทุกปีอยู่ดี พี่ชาย พี่ว่าเช่นนี้ดีหรือไม่เจ้าคะ"

หลี่เหวยหยวนไม่ได้ตอบกลับในทันที แต่เมื่อถูกหลี่หลิงหว่านรบเร้าถามอีกสองรอบ เขาถึงแกล้งทำเป็นผงกศีรษะอย่างจนใจ "ไม่รู้จะจัดการกับเจ้าอย่างไรแล้วจริงๆ แต่เอาเถอะ ข้าจะยอมรับปากเจ้าแล้วกัน"

เป็นเพราะในใจเขามีความสุขอย่างมาก สีหน้าในยามนี้จึงละมุนยิ่ง คำพูดที่เอ่ยออกมาก็อ่อนโยนเป็นพิเศษ

จิ่นเหยียนที่กำลังยกถาดน้ำชาเข้ามาเห็นท่าทางเช่นนี้ของหลี่เหวยหยวนเข้าพอดีก็ตกใจ

ในความทรงจำของจิ่นเหยียน ที่ผ่านมาความรู้สึกที่คุณชายใหญ่มอบให้คนอื่นนั้นมักแยกจากความเย็นชาไปไม่ได้ มีเพียงในตอนที่อยู่กับคุณหนูสามเท่านั้นคุณชายใหญ่จึงจะดูอ่อนโยนลงเช่นนี้

จิ่นเหยียนนึกสะท้อนใจอยู่ในอก คุณหนูสามช่างเป็นดาวนำโชคจริงๆ นับแต่นางเข้ามาสนิทสนมกับคุณชายใหญ่ กระทั่งเขาที่อยู่ข้างกายคุณชายใหญ่ยังรู้สึกว่าวันเวลาผ่านไปอย่างมีความสุขไม่น้อย อย่างอื่นไม่ต้องพูดถึง แค่ลานเรือนของพวกเขาในยามนี้เพียงเปิดประตูออกไปก็เป็นสวนดอกไม้นานาพรรณที่เต็มไปด้วยพลังชีวิต มองแล้วชวนให้จิตใจเบิกบานยิ่งนัก

จิ่นเหยียนนับถือหลี่หลิงหว่านจากใจ เขานำถ้วยชากระเบื้องเคลือบ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 14 29/5/2562 BE 18:01

สีขาวที่ประคองอยู่ในมือไปวางลงบนโต๊ะด้านข้าง

หางตาหลี่หลิงหว่านมองเห็นจิ่นเหยียนแล้วนางก็หันหน้าไปมองก่อนยิ้มเอ่ย "จิ่นเหยียน ไม่ได้เจอหน้าเจ้าเสียหลายวัน เหมือนว่าเจ้าจะสูงขึ้นอีกแล้วนี่"

จิ่นเหยียนโตกว่าหลี่เหวยหยวนหนึ่งปี เป็นช่วงเวลาที่ส่วนสูงของบุรุษจะเพิ่มขึ้นเร็วที่สุด หลี่หลิงหว่านไม่เห็นจิ่นเหยียนแค่ไม่กี่วันก็รู้สึกว่าเขาสูงขึ้นมาไม่น้อยแล้ว

เมื่อจิ่นเหยียนได้ยินประโยคนี้ของหลี่หลิงหว่าน ขณะที่เขากำลังจะเปิดปากตอบไปตามจิตใต้สำนึก ดวงตาก็ชำเลืองไปเห็นสายตาเย็นชาของหลี่เหวยหยวนมองมาเสียก่อน จากนั้นเขาก็นึกถึงคำพูดที่หลี่เหวยหยวนบอกกับตนเองเมื่อตอนนั้นว่าวันหลังเขาไม่อาจพูดคุยกับคุณหนูสามได้

ยามนั้นสีหน้าของหลี่เหวยหยวนเย็นชายิ่ง น้ำเสียงที่พูดออกมาก็เย็นเยียบยิ่งนัก จิ่นเหยียนจะลืมได้อย่างไร เขาไม่มีทางกล้าลืมได้แน่ ชั่วขณะนี้เขาจึงไม่กล้าตอบหลี่หลิงหว่านกลับ เพียงแค่ก้มศีรษะแล้วหนีบถาดน้ำชาหมุนตัวเดินออกจากห้องไป

หลี่หลิงหว่านย่อมรู้สึกประหลาดใจกับท่าทีเช่นนี้ของจิ่นเหยียน นางหันกลับไปถามหลี่เหวยหยวน "พี่ชาย จิ่นเหยียนเป็นอะไรไปหรือเจ้าคะ"

"ไม่มีอะไร เขาแค่รู้สึกเขิน ไม่ชินกับการพูดคุยกับเด็กเท่านั้น" หลี่เหวยหยวนดึงสายตาเย็นชาขณะที่มองจิ่นเหยียนกลับมา เปลี่ยนเป็นมองหลี่หลิงหว่านอย่างอ่อนโยน "วันหลังเจ้าก็พูดกับเขาให้น้อยลงหน่อยเถอะ มิเช่นนั้นเขาจะรู้สึกวางตัวไม่ถูก"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 15 29/5/2562 BE 18:01

หลี่หลิงหว่านกึ่งเชื่อกึ่งสงสัยอยู่บ้าง เมื่อก่อนจิ่นเหยียนยังพูดคุยและหัวเราะกับนางอยู่เลย เหตุใดตอนนี้จู่ๆ เขาก็เขินอาย ไม่คุ้นชินกับการพูดคุยกับนางแล้วเล่า

หลี่เหวยหยวนยังเอ่ยต่ออีกประโยค "หว่านวาน คำพูดที่พี่ชายพูดเจ้าฟังเข้าใจหรือไม่"

ทว่าประโยคนี้กลับแฝงความเด็ดขาดไม่ยอมให้ปฏิเสธอยู่บ้าง ในใจหลี่หลิงหว่านย่อมไม่สบอารมณ์เล็กน้อย แต่ฉากหน้ายังคงรับปากอย่างเชื่อฟัง "เจ้าค่ะ"

หลี่เหวยหยวนผงกศีรษะ ก่อนโน้มตัวมาลูบศีรษะนางแล้วเอ่ยอย่างชื่นชม "เด็กดี"

หลี่หลิงหว่านไร้คำพูดไปทันที *ทำอย่างไรดี ข้ารู้สึกอยู่ตลอดเลยว่าตัวข้าถูกหลี่เหวยหยวนมองเป็นสัตว์เลี้ยงตัวหนึ่งไปแล้ว ทั้งต้องเป็นสัตว์เลี้ยงที่เชื่อฟังคำพูดของเขาด้วย!*

นึกถึงสัตว์เลี้ยง หลี่หลิงหว่านก็เอ่ยถามหลี่เหวยหยวน "พี่ชาย เมื่อครู่ตอนที่ข้ามาถึง เหตุใดกรงนกที่แขวนอยู่ที่ระเบียงทางเดินจึงว่างเปล่าได้เล่า นกฝูหรงไปอยู่ที่ใดกัน"

มือที่ถือตำราของหลี่เหวยหยวนบีบเข้าหากันแน่นขึ้น เขาไม่มีทางบอกความจริงกับหลี่หลิงหว่านเรื่องนกฝูหรง ต่อให้ตอนนี้ได้ยินนางถามถึงในใจเขาก็ไม่ได้รู้สึกกระวนกระวายเลยสักนิด หลี่เหวยหยวนไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมา สายตาเอาแต่มองตำราในมือ ทั้งยังใช้นิ้วชี้ข้างขวาพลิกเปลี่ยนหน้าหนังสือไปอีกหน้า เอ่ยด้วยน้ำเสียงปกติยิ่ง "ข้าเองก็ไม่รู้ว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร เมื่อวานตอนเช้ายามข้าตื่นขึ้นมาก็เห็นกรงนก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 16 29/5/2562 BE 18:01

ว่างเปล่าแล้ว ประตูกรงเปิดกว้างอยู่"

"เป็นเช่นนี้นี่เอง" หลี่หลิงหว่านคิดอยู่สักพักก็เอ่ย "จะต้องเป็นเจ้านกฝูหรงตัวนี้เปิดประตูกรงออกเอง จากนั้นมันก็บินจากไปแล้ว"

ในใจนางชื่นชอบนกฝูหรงตัวนี้นัก หลังจากรู้ว่ามันบินจากไปแล้วจึงรู้สึกเสียใจอยู่บ้าง ทว่าต่อมานางก็คิดได้ว่าการที่เอาแต่ขังนกฝูหรงให้อยู่ในกรงเช่นนี้ เกรงว่ามันจะรู้สึกอึดอัด ท้องฟ้าสูงแล้วแต่นกจะบิน ถ้ารักมันก็ต้องให้อิสระกับมัน ดังนั้นนางควรจะดีใจแทนนกฝูหรงตัวนั้นจึงจะถูก

หลี่หลิงหว่านพูดความรู้สึกของตนเองให้หลี่เหวยหยวนฟัง เพราะในใจรู้สึกยินดีแทนนกฝูหรงอยู่หลายส่วนจริงๆ บนใบหน้านางจึงแฝงไปด้วยรอยยิ้ม

หลี่เหวยหยวนได้ยินแล้วก็ส่งเสียงอืมตอบรับ หลังจากใคร่ครวญแล้วก็พูดออกมาอีก "ในเมื่อเป็นแบบนี้ เช่นนั้นวันหลังเจ้าก็ไม่ต้องเลี้ยงนกอะไรแล้ว หากขังพวกมันเอาไว้ให้อยู่แต่ในกรงเล็กๆ พวกมันก็จะรู้สึกไม่มีอิสระ"

ไม่ต้องเลี้ยงนกแล้ว สายตาของเจ้าย่อมมาอยู่ที่ข้าเป็นส่วนใหญ่

หลี่หลิงหว่านไม่ได้รับรู้ถึงความปรารถนาอยากครอบครองของเขา กลับกันยังยิ้มแย้มผงกศีรษะเอ่ย "ได้เจ้าค่ะ เช่นนั้นวันหลังข้าไม่เลี้ยงนกแล้ว"

อาการตอบสนองของหลี่เหวยหยวนต่อเรื่องนี้ยังคงเป็นการโน้มตัวมาลูบศีรษะนางพร้อมเอ่ยชื่นชม "เด็กดี"

น้องสาวคนนี้ของข้าช่างหลอกง่ายเสียจริง แต่นั่นก็เป็นเพราะนาง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 17 29/5/2562 BE 18:01

รู้สึกเชื่อใจข้าจริงๆ ดังนั้นไม่ว่าข้าจะเอ่ยสิ่งใดออกมานางจึงล้วนเชื่อถือ ในใจหลี่เหวยหยวนพอใจยิ่งนัก

หลี่หลิงหว่านที่ถูกพอใจยิ่งนั้นยังคงรู้สึกเหมือนถูกหลี่เหวยหยวนมองเป็นสัตว์เลี้ยงอยู่ดี

หลี่หลิงหว่านกลับไปยังเรือนอี๋เหอพร้อมเสี่ยวซาน ทว่านางก็ยังครุ่นคิดตลอดทางว่ายามนี้ในใจหลี่เหวยหยวนมองตนเองเป็นสัตว์เลี้ยงประเภทใดกันแน่ กระทั่งนางเพิ่งนั่งลงบนตั่งไม้ริมหน้าต่าง ฮว่าผิงก็เลิกม่านเดินเข้ามา

ระยะนี้หลี่หลิงหว่านยิ่งห่างเหินกับฮว่าผิงมากขึ้นไปอีก ยามปกติมักใกล้ชิดอยู่กับแค่เสี่ยวซานและเสี่ยวอวี้ ทว่าโชคดีหน่อยที่ระยะนี้ฮว่าผิงเองก็นับว่าเชื่อฟังดี รู้จักขอบเขตของตนเองเป็นอย่างยิ่ง ไม่ได้เป็นเหมือนกับในอดีตที่จะแสดงความร้ายกาจออกมาเช่นนั้นแล้ว ดังนั้นหลี่หลิงหว่านจึงพึงพอใจกับเรื่องนี้ยิ่งนัก

ในมือฮว่าผิงประคองถาดลงรักลายทองมาถาดหนึ่ง บนนั้นไม่รู้ว่าวางสิ่งใดเพราะมีการใช้ผ้าไหมสีแดงปกปิดเอาไว้อย่างมิดชิด

หลังคารวะหลี่หลิงหว่านแล้วฮว่าผิงก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา "เมื่อครู่หลังคุณหนูออกไปได้ไม่นาน นายหญิงรองก็ส่งสาวใช้คนหนึ่งนำของสิ่งนี้มามอบให้ทันที บอกว่าพรุ่งนี้เป็นวันเกิดของคุณหนู สิ่งนี้เป็นของขวัญวันเกิดที่มอบให้ท่านเจ้าค่ะ"

เฉียนซื่อส่งมา? คนทั้งจวนต่างรู้ว่านายหญิงรองเฉียนซื่อเป็นคนที่งกที่สุด ตลอดมามีแต่เข้าไม่เคยออก อีกฝ่ายจะส่งของขวัญวันเกิดอะไร

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 18 29/5/2562 BE 18:01

มาให้นางได้เล่า หลี่หลิงหว่านรู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง จึงให้ฮว่าผิงวางถาดนี้ลงบนโต๊ะเล็กข้างมือ

ฮว่าผิงรับคำก่อนประคองถาดในมือวางลงบนโต๊ะอย่างระมัดระวัง แล้วถอยกลับไปยืนรวบมืออยู่ที่ด้านข้าง ทว่าดวงตากลับมองไปที่หลี่หลิงหว่านโดยไม่แม้แต่จะกะพริบ

หลี่หลิงหว่านยื่นมือไปหยิบผ้าไหมสีแดงผืนนั้นบนถาดออก นางเห็นว่าบนถาดวางจานลายครามไว้จานหนึ่ง ในนั้นมีลูกท้อน้ำผึ้ง* จัดวางไว้อย่างเป็นระเบียบห้าลูก

แม้จะบอกว่าเป็นของขวัญวันเกิดของหลานสาว ทว่าผู้เป็นป้ากลับมีแค่ลูกท้อห้าลูกนี้มามอบให้เท่านั้น กระนั้นท้ออายุยืน** ก็นับได้ว่าเป็นสิริมงคลอยู่ดี อีกทั้งลูกท้อน้ำผึ้งทั้งห้าลูกนี้ก็มีแต่ลูกใหญ่ๆ ทั้งนั้น สีเหลืองเคลือบแดงสดใหม่ เพียงแค่เห็นก็นึกอยากกินจนทนไม่ไหวแล้ว

หลี่หลิงหว่านอยากจะยื่นมือไปหยิบลูกท้อน้ำผึ้งที่อยู่บนสุดลูกนั้น แต่ยามที่มือกำลังจะสัมผัสโดนนางก็พลันนึกถึงคำพูดที่หลี่เหวยหยวนพูดขึ้นมาก่อนหน้านี้ได้

หลี่เหวยหยวนเคยเตือนนาง บอกว่าต่อจากนี้ไม่อาจกินลูกท้อได้อีกแล้ว ทั้งยังบอกให้เชื่อคำพูดของเขา ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่มีทางทำร้ายนางแน่นอน แม้นางจะไม่เข้าใจว่าเหตุใดหลี่เหวยหยวนจึงพูดเช่นนี้กับนาง แต่นางก็รู้สึกว่าเขาไม่มีทางทำร้ายนางแน่

ว่าแต่ลูกท้อน้ำผึ้งที่วางอยู่ตรงหน้านี้...จะกินหรือไม่กินดีเล่า

---

* ลูกท้อน้ำผึ้ง (สุ่ยมี่เถา) เป็นลูกท้อเนื้อนิ่มชนิดหนึ่ง เปลือกบาง หอมหวาน เนื้อสีเหลืองและชุ่มน้ำ ราคาค่อนข้างสูง

** ท้ออายุยืน (โซ่วเถา) คือลูกท้อสดหรือขนมที่ทำเป็นรูปลูกท้อ ถือเป็นของขวัญแทนคำอวยพรให้ผู้รับอายุยืน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 19 29/5/2562 BE 18:01

หลี่หลิงหว่านมองลูกท้อน้ำผึ้งในจานอยู่พักใหญ่ สุดท้ายยังคงเก็บมือกลับมาอย่างปวดใจ แล้วหันหน้าไปสั่งเสี่ยวซานแทน "เอาจานลูกท้อไปเก็บเอาไว้ก่อน"

เสี่ยวซานรับคำแล้วเดินมายกจานลูกท้อน้ำผึ้งไปวางไว้ในกล่องผลไม้ที่อยู่ด้านข้าง

ฮว่าผิงที่จ้องหลี่หลิงหว่านมาโดยตลอดยามนี้ถึงได้หลุบตาลงอย่างผิดหวังอยู่บ้าง นึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะไม่กินลูกท้อพวกนี้ ทว่ามองดูสีหน้าเมื่อครู่นี้เห็นได้ชัดว่าอยากกินยิ่ง แล้วเหตุใดสุดท้ายถึงได้ไม่กิน

ฮว่าผิงยังคงรู้สึกสงสัย ทว่าต่อมานางก็คิดได้ว่า *ไม่เป็นไร ตอนนี้ลูกท้อยังวางอยู่ภายในห้องมิใช่หรือ ไม่แน่ว่าภายหลังหลี่หลิงหว่านอาจจะกินก็ได้*

จนวันรุ่งขึ้นฮว่าผิงก็อาศัยโอกาสตอนที่หลี่หลิงหว่านออกจากเรือนลอบเข้ามาในห้อง เปิดผ้าไหมสีแดงซึ่งยังคงวางปิดบนจานออกอย่างระมัดระวัง แล้วนางก็เห็นได้ทันทีว่าลูกท้อน้ำผึ้งในนั้นหายไปสองลูก

ของของคุณหนูผู้ใดจะกล้ากิน จะต้องเป็นหลี่หลิงหว่านกินลงไปเองอย่างแน่นอน ยิ่งคิดไปว่าเมื่อครู่ตอนอีกฝ่ายออกจากเรือนไปยังสุขสบายดีไม่มีท่าทีผิดปกติเลยสักนิด บนใบหน้าฮว่าผิงก็ปรากฏรอยยิ้มแห่งชัยชนะขึ้นมา

นางกลับหลังมุ่งไปหามารดานางที่เรือนชื่ออันด้านนั้นทันที

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 20 29/5/2562 BE 18:01

วันเกิดหนนี้ของหลี่หลิงหว่านนอกจากได้รับของขวัญจำนวนไม่น้อยแล้ว นางยังต้องกินของกินอีกจำนวนมาก ทั้งซาลาเปาท้ออายุยืนเอย บะหมี่อิ๋นซือ* เอย และพวกของอื่นๆ ที่แฝงความเป็นสิริมงคลทั้งหลาย

ความจริงแล้วหลี่หลิงหว่านก็ไม่ได้อยากจะกินของพวกนี้นักหรอก ทว่านางปฏิเสธไม่ได้ ตอนไปหาฮูหยินผู้เฒ่า อีกฝ่ายอยากให้นางกินบะหมี่บอกว่าเป็นบะหมี่อายุยืน จำเป็นต้องกินให้หมดชาม แม้แต่น้ำแกงยังไม่อาจให้เหลือสักหยด

ตอนไปหาโจวซื่อ อีกฝ่ายก็หยิบซาลาเปาท้ออายุยืนมาให้กิน บอกว่ายึดหลักมอบของเป็นจำนวนคู่ ถือเป็นสิริมงคล ดังนั้นจำเป็นต้องกินให้หมดทั้งสองลูก หลี่หลิงหว่านกินจนรู้สึกอึดอัด สุดท้ายนางก็กลับมายังเรือนอี๋เหอของตนเอง ปิดประตูไม่ออกจากเรือนอีก

หากออกไปแล้วเจอใครอยากให้นางกินอะไรขึ้นมาอีก นางเองย่อมไม่สะดวกจะปฏิเสธแน่ แต่นั่นจะไม่เป็นการทำให้นางท้องแตกตายหรอกหรือ

แต่เมื่อถึงตอนพลบค่ำก็มีคนมาเคาะประตูเรือน สาวใช้เดินไปเปิดประตูก็เห็นซวงหงกับบ่าวหญิงอาวุโสสองคนกำลังยืนอยู่ที่ด้านนอก

ซวงหงเป็นสาวใช้รุ่นใหญ่ข้างกายฮูหยินผู้เฒ่าที่มีความสามารถที่สุด ไม่ว่าสาวใช้คนใดที่อยู่ในจวนสกุลหลี่เห็นนางแล้วล้วนไม่กล้าไม่เคารพนาง สาวใช้ที่เปิดประตูคารวะนางอย่างนอบน้อม ก่อนนำทางนางมาถึงยังห้องพักของหลี่หลิงหว่าน

หลี่หลิงหว่านกำลังเอนหลังงีบพักผ่อนอยู่บนเตียง วันนี้กินไปมาก

* บะหมี่อิ๋นซือ คือบะหมี่ที่เส้นเล็กละเอียดราวกับเส้นใยเงิน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 21 29/5/2562 BE 18:01

คนจึงรู้สึกง่วงได้ง่าย

เสี่ยวซานเดินไปต้อนรับแล้วเอ่ยถามซวงหงเสียงเบา "พี่ซวงหง คุณหนูของเรากำลังนอนหลับอยู่เจ้าค่ะ ท่านมีเรื่องเร่งด่วนอะไรจะบอกกับคุณหนูหรือไม่"

ความหมายก็คือหากซวงหงไม่มีเรื่องเร่งด่วนอะไรก็ไม่ต้องปลุกคุณหนูของนางหรอก เอ่ยบอกกับนางก็เหมือนกัน

ซวงหงมองไปยังหลี่หลิงหว่านแวบหนึ่ง เด็กหญิงกำลังหลับสนิท ใบหน้าสะท้อนกับแสงอาทิตย์อัสดงภายนอกหน้าต่าง สองแก้มของนางเป็นสีชมพูอ่อน มองดูแล้วน่ารักน่าทะนุถนอมยิ่งนัก

ทว่าสีหน้าซวงหงก็ยังคงเคร่งขรึมดุจเดิม กระทั่งคำพูดที่เอ่ยออกมายังฟังดูเข้มงวด "เสี่ยวซาน ไปปลุกคุณหนูของเจ้า ฮูหยินผู้เฒ่ามีเรื่องด่วนต้องการพบนาง ให้นางไปหาตอนนี้"

เสี่ยวซานได้ยินประโยคนี้ในใจพลันตระหนก ระยะนี้คุณหนูของตนได้รับความโปรดปรานจากฮูหยินผู้เฒ่ามากมิใช่หรือ มีครั้งใดบ้างที่ซวงหงพบคุณหนูแล้วจะไม่มีสีหน้ายิ้มแย้มเอ่ยเรียกคุณหนูสามกัน ไหนเลยจะเคยเคร่งเครียดเช่นนี้มาก่อน เมื่อเหลือบมองไปยังบ่าวหญิงอาวุโสสองคนที่ยืนใบหน้าเคร่งขรึมเช่นเดียวกันที่ด้านหลังซวงหงแล้ว เสี่ยวซานก็ไม่รู้ว่าเหตุใดตนเองจึงรู้สึกกระวนกระวายขึ้นมาเช่นนี้

นางรีบรับคำก่อนจะกลับตัวเดินไปข้างเตียงแล้วเอ่ยเรียกเสียงเบา "คุณหนู คุณหนูเจ้าคะ..."

เสี่ยวซานเรียกอยู่หลายครั้ง ในที่สุดหลี่หลิงหว่านก็ตื่นขึ้นมา

หลังตื่นนอนแล้วหลี่หลิงหว่านก็บิดขี้เกียจหนหนึ่งก่อน จากนั้น

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 22 29/5/2562 BE 18:01

ถึงได้เอ่ยถามเสี่ยวซานอย่างเกียจคร้าน "เสี่ยวซาน ตอนนี้เป็นยามใดแล้ว"

เสี่ยวซานไม่ได้ตอบคำถามนี้ กลับเอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวัง "คุณหนูพี่ซวงหงมาหาเจ้าค่ะ บอกว่าฮูหยินผู้เฒ่ามีเรื่องเร่งด่วนต้องการพบท่าน ให้ท่านไปหาตอนนี้เลยเจ้าค่ะ"

หลี่หลิงหว่านจึงหันหน้าไปทางซวงหง ยามนี้ดวงอาทิตย์ได้ลับขอบฟ้าไปแล้ว ภายในห้องก็ไม่ได้จุดโคม ทุกหนแห่งจึงล้วนเป็นสีเทาทึบทึม และซวงหงกับบ่าวหญิงอาวุโสสองคนที่กำลังยืนอยู่ท่ามกลางความทึบทึมนั้นก็มองมาที่นางด้วยสายตาเคร่งขรึม ทั้งยังแฝงไปด้วยความหวาดกลัว

หลี่หลิงหว่านจึงเริ่มคิดว่าพวกนางเป็นอะไรไป เหตุใดจึงรู้สึกว่าพวกนางกำลังมองมาราวกับนางเป็นสัตว์ประหลาดกัน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 23 29/5/2562 BE 18:01

20

รอจนหลี่หลิงหว่านตามซวงหงกับบ่าวหญิงอาวุโสสองคนมาถึงเรือนซื่ออันก็เป็นเวลาที่จุดโคมแล้ว ทั้งภายในและภายนอกเรือนซื่ออันต่างจุดโคมไฟ ส่องสว่างวูบวาบราวยามกลางวันอย่างไรอย่างนั้น

เมื่อก่อนหลี่หลิงหว่านก็เคยมาหาฮูหยินผู้เฒ่าในยามกลางคืนเช่นกัน จากความทรงจำด้านในเรือนซื่ออันทุกบริเวณก็จุดโคมเหมือนกัน แต่ไม่ได้จุดมากมายเช่นในยามนี้

หลี่หลิงหว่านพลันสงสัย แต่นางรู้ว่าต่อให้ถามไปก็ไม่ได้คำตอบใดออกมาอยู่ดี

ตลอดทางที่ผ่านมานางพยายามหลอกถามซวงหงมาทุกหนทางแล้ว ถามว่าเย็นขนาดนี้แล้วฮูหยินผู้เฒ่าจะตามนางไปทำไม ซวงหงราวกับตั้งใจจะไม่เปิดปากอย่างไรอย่างนั้น สุดท้ายไม่ว่านางจะถามอย่างไรซวงหงก็เอาแต่ส่ายศีรษะ ทั้งเอ่ยว่า 'รอจนคุณหนูสามไปถึงเบื้องหน้า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 24 29/5/2562 BE 18:01

ฮูหยินผู้เฒ่าแล้วก็จะได้รู้เองเจ้าค่ะ'

หลี่หลิงหว่านสังหรณ์ใจว่าหนนี้ที่ฮูหยินผู้เฒ่าเรียกนางมาจะต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่นอน เรื่องอื่นไม่พูดถึง เดิมทีการที่ซวงหงเป็นคนมาเรียกนางด้วยตนเองก็แปลกพอแล้ว นี่ยังพาบ่าวหญิงอาวุโสอีกสองคนมาด้วยอีกทั้งตลอดทางที่เดินมานี้บ่าวหญิงอาวุโสทั้งสองคนยังแยกกันเดินอยู่ซ้ายขวาขนาบข้างนาง ท่าทางเช่นนั้นราวกับจงใจป้องกันไม่ให้นางวิ่งหนีไปอย่างไรอย่างนั้น ยามนี้ยังมาเห็นเรือนซื่ออันจุดโคมเต็มไปหมดเช่นนี้อีกหลี่หลิงหว่านจึงอดกระวนกระวายขึ้นมาไม่ได้

หลี่หลิงหว่านรีบคิดทบทวนอยู่ในใจว่าระยะนี้ตนเองได้ทำเรื่องใหญ่โตใดที่เป็นการล่วงเกินฮูหยินผู้เฒ่าให้โกรธขึ้นมาบ้างหรือไม่ ถึงกับทำให้อีกฝ่ายสร้างสถานการณ์ใหญ่โตขนาดนี้ไว้รอนาง แต่คิดไปคิดมาแล้วนางรู้สึกว่าการแสดงออกในระยะนี้ของตนเองก็ดูเชื่อฟังอีกฝ่ายยิ่งนัก ไม่ถึงขั้นมีเรื่องอะไรที่ทำให้ฮูหยินผู้เฒ่าโกรธได้

ขณะพิจารณารอบด้านแล้วก็ยังคงไม่ได้คำตอบอะไร หลี่หลิงหว่านจึงตัดสินใจเด็ดขาด นางคิดว่า *ช่างแล้ว ข้าเอาแต่คาดเดาไปเรื่อยอยู่ตรงนี้ก็ไม่ได้อะไร รออีกสักพักค่อยพลิกแพลงไปตามสถานการณ์ก็แล้วกัน*

หลี่หลิงหว่านจึงเดินยืดอกเชิดหน้าติดตามซวงหงก้าวเข้าไปในประตูเรือนซื่ออัน จากนั้นก็เดินเข้าไปในห้อง

ฮูหยินผู้เฒ่ากำลังนั่งอยู่บนเตียงหลัวฮั่นในห้องหลัก โคมสองข้างยกสูงสะท้อนสีหน้าเข้มงวดบนใบหน้านาง มองดูแล้วน่าหวาดหวั่นยิ่งหลี่หลิงหว่านรู้สึกตกใจ ทว่าหลังจากนั้นใบหน้านางก็ปรากฏรอยยิ้มก่อนเดินขึ้นหน้าไปสองก้าว เอ่ยเรียกอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานยิ่ง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 25 29/5/2562 BE 18:01

"ท่านย่าเจ้าคะ"

ฮูหยินผู้เฒ่าไม่ได้ตอบกลับ สายตาเพียงจับจ้องมาที่นางเขม็ง

ในใจหลี่หลิงหว่านรู้สึกไม่สงบมากขึ้นกว่าเดิม แต่รอยยิ้มบนใบหน้ากลับลุ่มลึกกว่าเมื่อครู่หลายส่วน พร้อมเอ่ยถาม "ท่านย่า ท่านให้พี่ซวงหงเรียกหลานมาที่นี่เพราะมีเรื่องใดหรือเจ้าคะ"

ฮูหยินผู้เฒ่ายังคงไม่ตอบกลับ สายตาที่มองมายังนางยิ่งลึกซึ้งยากจะอ่านออก มองจนหลี่หลิงหว่านรู้สึกขนลุกขึ้นมาในใจ

มารดามันเถอะ! หลี่หลิงหว่านสบถคำหยาบขึ้นมาในใจอย่างอดไม่อยู่ *จะฆ่าเลยหรือจะทรมานก่อนก็รบกวนท่านช่วยบอกมาตรงๆ ได้หรือไม่เล่า เอาแต่มองข้าเช่นนี้หมายความว่าอย่างไรกันแน่!*

ต่อให้ในใจหลี่หลิงหว่านจะโกรธจนท้องแทบระเบิดแล้ว ทว่าภายนอกยังคงมีรอยยิ้มน่ามองไม่เปลี่ยน ทั้งยังเอ่ยเรียกท่านย่าอย่างอ่อนหวานออกมาอีกคำ

หนนี้ในที่สุดฮูหยินผู้เฒ่าก็ขยับแล้ว แต่ที่ขยับก่อนนั้นกลับเป็นสร้อยลูกประคำอำพันในมือ นิ้วซูบผอมดุจขิงแห้งของนางขยับเคลื่อนลูกประคำทีละเม็ดไปอย่างเชื่องช้า ดวงตาที่เหมือนจะขุ่นมัวคู่นั้นราวกับมีประกายคมกริบและกำลังมองตรงมาที่นางเขม็ง

"หว่าน...เจี่ย...เอ๋อร์" ฮูหยินผู้เฒ่าเอ่ยเรียกหลี่หลิงหว่านทีละคำอย่างเชื่องช้า

หลี่หลิงหว่านยิ้มอย่างบริสุทธิ์ไร้เดียงสา "ท่านย่า หลานอยู่ตรงนี้เจ้าค่ะ"

ฮูหยินผู้เฒ่าเคลื่อนไหวในฉับพลัน จากนั้นทั้งร่างของนางก็ลุกยืนขึ้น

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 26 29/5/2562 BE 18:01

จากเตียงหลัวฮั่น มือข้างขวาที่สวมสร้อยลูกประคำอำพันชี้มาที่นาง แล้วตะโกนเสียงดัง "เจ้าเป็นตัวอะไรกันแน่!"

หลี่หลิงหว่านนิ่งงันไป *ท่านว่าข้าเป็นตัวอะไรเล่า หากข้าไม่ใช่คน แล้วจะเป็นอะไรได้อีก*

เบื้องหน้านางยังคงแสดงท่าทีว่าได้รับความตกใจขึ้นมา โซเซถอยหลังไปสองก้าว น้ำตาคลอเบ้า เอ่ยด้วยน้ำเสียงเหมือนจะร้องไห้ "ท่าน...ท่านย่า หลาน...หลานเป็นหลานสาวของท่านย่านะเจ้าคะ"

"เจ้าไม่ใช่หลานสาวของข้า!" น้ำเสียงของฮูหยินผู้เฒ่ายังคงดังชัดเจน ใบหน้ายิ่งราวกับปกคลุมไปด้วยความอึมครึม "นิสัยหลานสาวของข้าเย่อหยิ่งยโส เหตุใดภายในชั่วข้ามคืนกลับเปลี่ยนไปเป็นคนฉลาดเฉลียว และรู้ความเช่นนี้ได้!"

หลี่หลิงหว่านนิ่งงันอีกรอบ *ที่แท้เปลี่ยนไปเป็นคนฉลาดเฉลียวรู้ความ ก็ถือเป็นความผิดอย่างหนึ่ง*

"นั่นเป็นเพราะว่าหลานโตขึ้นอย่างไรเล่าเจ้าคะ" หลี่หลิงหว่านอธิบาย "หลานไม่อยากให้ท่านย่าต้องเป็นกังวลกับเรื่องของหลานอีก ดังนั้นย่อมฉลาดเฉลียวรู้ความขึ้นมาบ้าง"

ฮูหยินผู้เฒ่าส่ายศีรษะ "เคลื่อนย้ายภูเขาแม่น้ำยังง่ายกว่าเปลี่ยนสันดานคน" ทั้งยังเอ่ยต่อว่า "ในเมื่อเจ้าไม่ยอมพูดความจริง เช่นนั้นก็ดี ข้ามีวิธีทำให้เจ้าพูด"

หลี่หลิงหว่านพลันรู้สึกตึงเครียดขึ้นมาทันที *ให้ตายเถอะ นี่ไม่ใช่ว่ากำลังจะใช้ศาลเตี้ยหรอกรึ? มารดามันเถอะ ศึกฝีปากข้าไม่กลัว กลัวแต่จะจับข้าขึ้นแท่นไปโบยนี่แหละ*

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 27 29/5/2562 BE 18:01

ก่อนจะเห็นได้ชัดว่านางคิดมากไปเอง ฮูหยินผู้เฒ่าเพียงให้คนไปเรียกนักพรตผู้หนึ่งออกมา

เป็นนักพรตผู้หนึ่งจริงๆ ศีรษะประดับหมวกทรงดอกบัว สวมเสื้อคลุมยาวเจ็ดดารา มือถือแส้ปัดสีขาว ที่ข้างหลังยังมีนักพรตน้อยสองรูปติดตามมา คนหนึ่งในอ้อมแขนมีกระบี่ไม้ท้อเล่มหนึ่ง อีกคนในอ้อมแขนมีน้ำเต้าขนาดใหญ่ใบหนึ่ง

ฮูหยินผู้เฒ่าให้สาวใช้ช่วยประคองพานางเดินไปคารวะที่เบื้องหน้านักพรตผู้นี้อย่างนอบน้อม เรียกขานเขาว่า "ท่านนักพรตหยวนเมี่ยว"

นักพรตหยวนเมี่ยวมือหนึ่งถือแส้ปัด อีกมือยกขึ้นคำนับฮูหยินผู้เฒ่า เอ่ยอู๋เลี่ยงเทียนจุน* ออกมาคำหนึ่ง ไม่ว่าจะท่าทาง คำพูด หรือน้ำเสียงของเขานับว่าดียิ่ง วางท่าคล้ายนักพรตชั้นสูงผู้ที่อีกไม่นานก็จะบรรลุเป็นเทพเซียนอย่างไรอย่างนั้น

หลังหลี่หลิงหว่านได้ยินคำว่านักพรตหยวนเมี่ยวแล้วนางก็รู้สึกยินดีขึ้นมาทันที

ในนิยายนางออกแบบตัวละครเช่นนี้ออกมาจริงๆ มีครบทั้งภิกษุและนักพรต มีท่านเจ้าอาวาสตบะแก่กล้าแล้ว จะไม่ให้สร้างนักพรตผู้หนึ่งขึ้นมาท้ารบกับเขาได้อย่างไร ทว่าท่านเจ้าอาวาสนั้นถูกวางให้เป็นผู้ที่มีสติปัญญาสูงส่ง ส่วนนักพรตหยวนเมี่ยวกลับเป็นแค่คนซื่อบื้อเท่านั้น ทว่าคนซื่อบื้อผู้นี้หลงคิดไปว่าตนเองวิเศษวิโสนัก อีกทั้งไม่ว่าดีร้ายอย่างไรเขาก็เป็นเจ้าอารามเต๋าแห่งหนึ่ง ยามปกติจึงมีผู้ศรัทธาชายหญิงจำนวนไม่น้อยที่นับถือเขา

* อู๋เลี่ยงเทียนจุน เป็นนามของเทพเจ้าที่ผู้นับถือเต๋านิยมเอ่ยยามแสดงคารวะ บางครั้งใช้เป็นคำอุทานคล้ายการเอ่ยนามพระ 'อมิตาภพุทธ' ในศาสนาพุทธ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 28 29/5/2562 BE 18:01

ไม่รู้ว่าฮูหยินผู้เฒ่าเชิญนักพรตหยวนเมี่ยวผู้นี้มาในตอนนี้ด้วยเหตุผลใดกันแน่ ในจวนสกุลหลี่แห่งนี้มีวิญญาณอาละวาดหรือเชิญเขามาจับวิญญาณหรือไร อาศัยความสามารถของนักพรตหยวนเมี่ยวเกรงว่าจะต้องให้วิญญาณมาจับเขามากกว่า

หลังจากนั้นหลี่หลิงหว่านก็เข้าใจความคิดของฮูหยินผู้เฒ่าในทันที เพราะว่าอีกฝ่ายกำลังชี้นิ้วมาที่นางพร้อมเอ่ยกับนักพรตหยวนเมี่ยว "ท่านนักพรต คืนนี้ท่านได้โปรดแสดงฝีมืออันสูงส่งของท่านจัดการปราบมารร้ายตนนี้ให้ได้ทีเถอะ วันหน้าข้าจะต้องบูรณะรูปปั้นตรีวิสุทธิเทพ* ในอารามของท่านอย่างแน่นอน"

หลี่หลิงหว่านตระหนักว่าคืนนี้ตนเองไร้คำพูดโดยสิ้นเชิงแล้ว หากนางไม่ไร้คำพูดแล้วยังจะทำสิ่งใดได้อีก ขณะเดียวกันในใจนางก็รับรู้ว่าฮูหยินผู้เฒ่าคงเกิดความสงสัยในตัวนางขึ้นมา ตรองดูแล้วนิสัยของตนเองกับนิสัยของเจ้าของร่างเดิมก็แตกต่างกันเกินไป อีกทั้งในช่วงหลายวันหลังจากที่เพิ่งข้ามมิติมานางก็เอาแต่หวาดกลัวจุดจบอันน่ารันทดในภายหลัง จึงทุ่มเทความสนใจไปให้กับการใกล้ชิดและประจบหลี่เหวยหยวนเพียงอย่างเดียว ไม่เคยคิดจะเก็บซ่อนนิสัยของตนเองเลยสักนิด ยามนี้เป็นอย่างไรเล่า คนฉลาดอย่างฮูหยินผู้เฒ่าผู้นี้ถึงกับมองนางออกจนทะลุปรุโปร่ง เชิญนักพรตมาจับนางเข้าให้แล้ว ทั้งที่ไม่กี่วันก่อนหน้านี้ฮูหยินผู้เฒ่ายังปกติดีอยู่แท้ๆ แต่เหตุใดจู่ๆ วันนี้ถึงได้ก่อเรื่องเช่นนี้เล่า

ดวงตาของหลี่หลิงหว่านกวาดมองไปรอบห้อง ในที่สุดก็เห็นฮว่าผิง

---

* ตรีวิสุทธิเทพ (ซานชิง) คือสามปฐมเทพสูงสุดตามหลักความเชื่อของศาสนาเต๋า สถิตในดินแดนสูงสุดเหนือจากเก้าสวรรค์ชั้นฟ้า ได้แก่ หยวนสื่อเทียนจวินแห่งแดนอวี้ชิง (หยกวิสุทธิ์) หลิงเป่าเทียนจวินแห่งแดนชั่งชิง (เหนือวิสุทธิ์) และเต้าเต๋อเทียนจวินแห่งแดนไท่ชิง (บรมวิสุทธิ์)

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 29 29/5/2562 BE 18:01

ยืนอยู่กับอู๋มามาและกำลังมองมาทางด้านนี้พอดี ตอนที่สบสายตาของหลี่หลิงหว่าน ฮว่าผิงก็เบือนหน้าหลบไปอย่างลนลานทันที ไม่กล้ามองนางอีก

ในใจหลี่หลิงหว่านพลันกระจ่างแจ้ง จะต้องเป็นฮว่าผิงผู้นี้ที่ทำเรื่องบางอย่างขึ้นแน่นอน

ฮว่าผิงเป็นคนที่อยู่ใกล้ชิดนางทั้งวันทั้งคืน หากตั้งใจจับสังเกตนางขึ้นมาจริงๆ ก็ย่อมมองออกถึงความแตกต่างบางอย่างระหว่างนางกับเจ้าของร่างเดิม จากนั้นฮว่าผิงก็นำเรื่องเหล่านี้ไปบอกกับฮูหยินผู้เฒ่าเพื่อเอาความดีความชอบ สุดท้ายก็ทำให้เกิดงิ้วโรงใหญ่เช่นการจับวิญญาณในคืนวันนี้ขึ้นมาได้

ฮว่าผิงตัวดี ดูท่าต่อจากนี้จะยอมให้นางอยู่ในเรือนอี๋เหอต่อไปไม่ได้แล้วจริงๆ

อีกด้านหนึ่งนั้น หลังนักพรตหยวนเมี่ยวได้ยินคำพูดของฮูหยินผู้เฒ่าสายตาก็เหลือบมองหลี่หลิงหว่านแวบหนึ่ง ต่อจากนั้นเขาก็ยกแส้ปัดในมือตนเองขึ้นพลางตวาดเสียงเย็นออกมา "มารร้าย ยังไม่รีบปรากฏร่างอีก!"

หลี่หลิงหว่านนึกอย่างดูแคลน *ให้ตายสิ! เก่งจริงก็รีบๆ ทำให้ข้าปรากฏตัวเสียเลยสิ อย่าเอาแต่ปากดีอยู่เช่นนี้*

ทว่าเบื้องหน้ายังต้องแสดงออกอีกอย่าง ฉับพลันหยาดน้ำตาในดวงตาของหลี่หลิงหว่านก็ไหลลงมาตามสองแก้มราวกับสั่งได้ พอร้องไห้แล้วก็พยายามจะเข้าไปจับชายเสื้อของฮูหยินผู้เฒ่า "ท่านย่า ท่านจะทำสิ่งใดกันแน่เจ้าคะ ท่านทำเช่นนี้ หลาน...หลานกลัวเจ้าค่ะ"

ไม้เท้าหัวมังกรในมือฮูหยินผู้เฒ่าเคาะลงบนหลังมือของหลี่หลิงหว่านอย่างแรง นางเจ็บจนต้องสูดปากกัดฟันแน่น สุดท้ายก็หดมือข้างนั้น

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 30 29/5/2562 BE 18:01

ที่พยายามดึงชายเสื้อของฮูหยินผู้เฒ่ากลับไป

"มารร้าย ยังไม่รีบออกไปอีกหรือ จงคืนกายเนื้อของหลานสาวข้ามา" น้ำเสียงฮูหยินผู้เฒ่าทั้งเย็นชาทั้งหนาวเหน็บ ทว่าในยามที่หันหน้าไปเอ่ยกับนักพรตหยวนเมี่ยวนั้น น้ำเสียงของนางกลับเต็มไปด้วยความเคารพ "เชิญท่านนักพรตทำพิธีเจ้าค่ะ รีบกำราบมารร้ายตนนี้เสีย โปรดช่วยชีวิตหลานสาวผู้น่าสงสารของข้าด้วย"

"ฮูหยินผู้เฒ่าโปรดวางใจ คืนนี้ข้าน้อยจะต้องกำราบมารร้ายตนนี้ได้อย่างแน่นอน ทั้งจะทำให้วิญญาณของนางดับสลายจนไม่อาจกลับมาทำร้ายผู้คนได้อีกต่อไป"

จากนั้นเขาก็ให้บ่าวหญิงอาวุโสสองคนมาจับตัวหลี่หลิงหว่าน ทว่าทุกคนต่างก็หลงคิดว่าหลี่หลิงหว่านถูกวิญญาณร้ายเข้าร่างไปแล้ว ยังจะมีใครกล้ามาจับตัวนางอีก สุดท้ายนักพรตหยวนเมี่ยวไร้หนทางทำได้เพียงสั่งให้ลูกศิษย์ทั้งสองของตนเองไปจับตัวนางมา

หลี่หลิงหว่านส่งยิ้มให้กับนักพรตน้อยสองรูปนั้น "พี่ชายทั้งสองท่าน พวกท่านไม่ต้องจับข้าหรอก แค่บอกว่าจะต้องไปที่ใดก็พอแล้ว แล้วข้าจะตามพวกท่านไปอย่างว่าง่าย"

เดิมทีนางก็มีรูปโฉมงดงามชวนมองอยู่แล้ว เวลาที่ยิ้มสดใสออกมาเช่นนี้ช่างราวกับดอกโบตั๋นค่อยๆ เบ่งบานส่องประกายจับตา นักพรตน้อยสองรูปนั้นถึงกับมองอย่างตกตะลึง ชั่วขณะหนึ่งหลงลืมไปแล้วว่าต้องยื่นมือออกไปจับนาง

นักพรตหยวนเมี่ยวที่อยู่ด้านข้างเห็นเช่นนั้นก็แค่นเสียงดูแคลนออกมาคราหนึ่ง ก่อนตวาดเสียงเย็นชา "มารร้าย เจ้ายังกล้าล่อลวงผู้คนที่นี่อีกหรือ!"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 31 29/5/2562 BE 18:01

จากนั้นก็ตวาดนักพรตน้อยทั้งสองเสียงดังให้รีบจับแขนทั้งสองของหลี่หลิงหว่านติดตามเขามา

หลี่หลิงหว่านเองก็ไม่ได้ขัดขืน นางกลับอยากเห็นว่าที่สุดแล้วนักพรตหยวนเมี่ยวผู้นี้จะเล่นลูกไม้อะไรออกมากันแน่ อย่างไรเมื่อครู่นี้นางก็คิดหาทางรับมือเรื่องนี้ออกแล้ว แต่ฮูหยินผู้เฒ่าเป็นคนขี้ระแวงทั้งยังเชื่อในพระพุทธองค์ยิ่งนัก ดังนั้นก็ปล่อยให้นักพรตหยวนเมี่ยวทำพิธีขับไล่ 'วิญญาณร้าย' สักครั้งหนึ่งก่อน ฮูหยินผู้เฒ่าถึงจะวางใจลงได้โดยสมบูรณ์

หลี่หลิงหว่านจึงยอมให้นักพรตน้อยทั้งสองจับแขนนางเดินตามหลังนักพรตหยวนเมี่ยวไปข้างหน้า ฮูหยินผู้เฒ่าเองก็เดินตามมาคอยสังเกตภายใต้การประคองของซวงหงและซวงหรง

เพียงครู่เดียวเท่านั้นภายในลานเรือนก็จัดโต๊ะหลายตัวต่อกันทำเป็นแท่นพิธีขึ้นมาแล้ว เบื้องหน้าแท่นพิธียังวางโต๊ะยาวอยู่ตัวหนึ่ง บนโต๊ะจุดเทียนสีแดงใหญ่สองเล่มสว่างไสว ตรงกลางวางกระถางธูปทองแดงสามขาเอาไว้กระถางหนึ่ง ในนั้นปักธูปอยู่สามดอก บนโต๊ะยังวางน้ำชามหนึ่งกับพวกกระดาษยันต์สีเหลืองสดเอาไว้เช่นกัน

หลี่หลิงหว่านมองการจัดวางพวกนี้แล้ว ในใจก็เอาแต่หัวเราะจนแทบจะลงไปกลิ้ง ทว่าต่อหน้านางยังคงแสร้งทำทีว่าใสซื่อไร้เดียงสาออกมา เงยหน้ายิ้มถามนักพรตหยวนเมี่ยว "ท่านนักพรต ข้าควรยืนอยู่ตรงที่ใดจึงจะเหมาะสมเจ้าคะ"

นักพรตหยวนเมี่ยวรู้สึกนิ่งอึ้งขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ *มารร้ายตนนี้ไม่เกรงกลัวข้าแม้แต่นิดเดียว หรือว่านางบำเพ็ญตบะมามากจริงๆ* ทว่า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 32 29/5/2562 BE 18:01

ต่อมาในใจเขาก็คิดว่า *ต่อให้นางมีฤทธิ์มากกว่านี้ แต่สุดท้ายก็ยังเอาชนะอาวุธวิเศษทั้งสองสิ่งของข้าไม่ได้อยู่ดี*

อาวุธวิเศษสองสิ่งของเขานั้นก็อยู่ในมือของลูกศิษย์ทั้งสองนั่นเอง อย่างหนึ่งคือกระบี่ไม้ท้อเล่มนั้น ซึ่งมีชื่อเสียงอันน่าเกรงขามยิ่ง เรียกกันว่า 'กระบี่ปราบมารปีศาจดำรงสันติ' ส่วนอีกอย่างก็คือน้ำเต้าใบนั้น มีชื่อเสียงโด่งดังเช่นเดียวกัน เรียกขานว่า 'น้ำเต้าพลังวิญญาณโลกาสะท้าน'

นักพรตหยวนเมี่ยวยื่นมือขวาออกมาพลางสั่งลูกศิษย์ทั้งสองของตน "เอากระบี่ปราบมารปีศาจดำรงสันติกับน้ำเต้าพลังวิญญาณโลกาสะท้านของข้าขึ้นมา"

หลี่หลิงหว่านกลั้นไม่อยู่ ในที่สุดก็หลุดหัวเราะออกมา ตอนแรกที่นางคิดชื่ออาวุธวิเศษทั้งสองให้นักพรตหยวนเมี่ยวนั้น นางก็แค่คิดชื่อไร้สาระนี้ขึ้นมาด้วยความนึกสนุกเท่านั้น แต่คิดไม่ถึงว่าวันนี้นางจะได้เห็นอาวุธวิเศษทั้งสองอย่างที่นางออกแบบมากับตาตนเองจริงๆ

ความจริงแล้วก็เป็นแค่กระบี่ไม้ท้อเล่มหนึ่งกับน้ำเต้าใบหนึ่งเท่านั้น ทว่านักพรตหยวนเมี่ยวเป็นคนที่มีนิสัยแสดงออกเกินจริงผู้หนึ่ง ดังนั้นนอกจากผิวของตัวกระบี่กับน้ำเต้าจะสลักคำว่า 'ขับวิญญาณ' ลงไปแล้ว ยังฝังอัญมณีลงไปอีกหลายเม็ด ยามนี้ภายใต้แสงสว่างของโคมไฟที่แขวนอยู่ทั่วทั้งลานเรือน กระบี่ไม้ท้อเล่มนี้กับน้ำเต้าใบนี้จึงทอประกายสว่างไสว เรียกได้ว่าสว่างจนแทบจะทำให้คนตาบอดเลยทีเดียว

ยามนี้ฮูหยินผู้เฒ่ากำลังนั่งลงบนเก้าอี้ไท่ซือ* ที่ให้สาวใช้ย้ายออกมา

* เก้าอี้ไท่ซือ เป็นเก้าอี้แบบโบราณของจีน ด้านหลังมีพนักพิงเชื่อมติดกับเท้าแขนทั้งสองข้างเป็นเนื้อเดียว นิยมใช้ในหมู่ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ชนชั้นสูง และประมุขของบ้านเพื่อแสดงถึงอำนาจ โดย 'ไท่ซือ' เป็นตำแหน่งราชครูชั้นสูงสุดในอดีต

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 33 29/5/2562 BE 18:01

เมื่อเห็นหลี่หลิงหว่านกำลังยืนหัวเราะเสียงสดใสอยู่ด้านข้างแท่นพิธี ใบหน้าไม่มีความหวาดกลัวสักนิด นางก็อดขมวดคิ้วขึ้นมาไม่ได้

ความจริงแล้วก่อนหน้านี้ฮูหยินผู้เฒ่าก็รู้สึกว่าหลี่หลิงหว่านมีบางอย่างที่ผิดปกติ เหตุใดแค่ศีรษะกระแทกก้อนหิน หลังฟื้นขึ้นมานางก็เปลี่ยนไปฉลาดเฉลียวรู้ความ กลายเป็นคนละคนกับเมื่อก่อนแบบนั้นไปได้ แม้นางจะชื่นชอบเด็กฉลาดรู้ความเป็นอย่างยิ่ง แต่หากคนผู้นี้มิใช่หลานสาวของนาง เป็นเพียงวิญญาณร้ายที่มาสิงอยู่ในร่างหลานสาวของนางล่ะก็ เช่นนั้นนางยอมเอาหลานสาวผู้มีนิสัยเย่อหยิ่งจองหองกลับมาเสียดีกว่า

แต่พอฮูหยินผู้เฒ่าเห็นท่าทางของหลี่หลิงหว่านหัวเราะสดใสเช่นนั้นแล้ว ไม่เพียงไม่เกรงกลัว กลับกันยังมีท่าทางเพลิดเพลินใจอย่างยิ่งที่สุดแล้วเป็นเพราะวิญญาณร้ายตนนั้นร้ายกาจเกินไปกระทั่งไม่เกรงกลัวนักพรตหยวนเมี่ยวสักนิด หรือนางไม่เข้าใจว่าทุกคนกำลังทำสิ่งใดอยู่แต่แรกแล้ว ดังนั้นเมื่อเห็นสถานการณ์เช่นนี้จึงรู้สึกสนุก หากนางแค่รู้สึกสนุกจริงๆ มิใช่ว่าตนเองกำลังกล่าวหานางหรอกหรือ

ถ้าเช่นนั้นตนทำอะไรลงไปเล่า ให้หลานสาวแท้ๆ ของตนเองถูกคนกระทำเช่นมารปีศาจร้าย?

ในใจฮูหยินผู้เฒ่าเกิดความลังเลขึ้นมาว่าจะให้นักพรตหยวนเมี่ยวทำพิธีต่อไปดีหรือไม่

เมื่อปลายหางตาเหลือบไปเห็นฮว่าผิงกับอู๋มามายืนอยู่ด้านข้าง นางก็กวักมือเรียกทั้งสองคนให้เข้ามาใกล้ แล้วเอ่ยถามฮว่าผิง "ความผิดปกติในระยะนี้ของคุณหนูสามที่เจ้าพูดถึงล้วนเป็นความจริงทั้งหมดแน่หรือ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 34 29/5/2562 BE 18:01

หากมีคำพูดโป้ปดแม้แต่คำเดียว ระวังข้าจะถลกหนังเจ้า!"

ฮว่าผิงได้ยินก็รีบร้อนคุกเข่าลงไปแล้วโขกศีรษะให้ฮูหยินผู้เฒ่าทั้งเอ่ยยืนยันออกมา "เรียนฮูหยินผู้เฒ่า คำพูดทุกคำที่บ่าวพูดล้วนเป็นความจริงเจ้าค่ะ บ่าวไม่กล้าโกหกเด็ดขาด ลูกท้อพวกนั้นบ่าวเห็นกับตาจริงๆ เดิมทีเมื่อวานคุณหนูเองก็อยากกินอยู่ กระทั่งยื่นมือออกไปแล้วเสียด้วยซ้ำ แต่ไม่รู้ว่าเหตุใดถึงได้ไม่หยิบมากิน เพียงแค่สั่งให้เสี่ยวซานเก็บเอาไว้ ต่อมาวันนี้ตอนเช้าพอบ่าวไปดู ลูกท้อห้าลูกนั้นก็หายไปแล้วสองลูก ฮูหยินผู้เฒ่าลองพิจารณาดูเถิด ของภายในห้องคุณหนูผู้ใดจะกล้าหยิบไปได้ เมื่อคืนก็ไม่มีคนอยู่รับใช้ข้างกายคุณหนู ลูกท้อสองลูกนั้นจะต้องเป็นคุณหนูที่กินไปเองแน่นอนเจ้าค่ะ"

จากนั้นฮว่าผิงก็พูดถึงเรื่องอื่นๆ ที่ผิดไปจากเมื่อก่อนของหลี่หลิงหว่าน สุดท้ายจึงสาบานต่อฟ้า "หากมีคำพูดใดที่บ่าวพูดไม่จริง ขอให้บ่าวลิ้นเน่าฝ่าเท้ามีหนอง ชาติหน้าเกิดเป็นเดรัจฉานเจ้าค่ะ"

คำสาบานนี้เอ่ยออกมาค่อนข้างหนักหนาไม่น้อย ยามนั้นในใจฮูหยินผู้เฒ่าจึงสงบลงไปได้บ้าง รู้สึกว่าตนเองไม่น่าจะกำลังกล่าวหาหลี่หลิงหว่าน เรื่องที่หลี่หลิงหว่านกินลูกท้อไม่ได้นั้นฮูหยินผู้เฒ่ากระจ่างดี พูดไปแล้วครั้งนั้นก็เป็นตนเองที่มอบลูกท้อลูกหนึ่งให้หลานสาวกิน แต่ตอนนั้นหลี่หลิงหว่านกินแล้วมีอาการแพ้รุนแรงจนเกือบจะเสียชีวิต คาดว่ายามนั้นนางก็ตกใจไม่น้อยจริงๆ ภายหลังไม่เพียงไม่กล้ากินลูกท้ออีกแล้ว แค่ได้ยินสาวใช้พูดถึงลูกท้อขึ้นมาต่อหน้า นางยังจะเดินเข้าไปตบบ้องหูผู้อื่นเขาเสียด้วยซ้ำ แล้วจะเป็นเช่นที่ฮว่าผิงบอกได้อย่างไร นอกจากเห็นลูกท้อแล้วไม่หลบไม่เลี่ยง มิหนำซ้ำยังกินไปอีกสองลูก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 35 29/5/2562 BE 18:01

โดยที่ไม่เป็นอะไรสักนิดเลยด้วย นางจะต้องถูกวิญญาณร้ายสิงร่างแล้วเป็นแน่ ดีไม่ดีหากเชิญนักพรตมาทำพิธีช้ากว่านี้ เกรงว่าวิญญาณร้ายตนนี้คงทำร้ายชีวิตของหลานสาวตนเองเข้าให้แล้ว

คิดมาถึงตรงนี้ฮูหยินผู้เฒ่าก็รู้สึกหวาดกลัวไม่น้อย นางรีบมองไปที่กลางลาน

ยามนี้นักพรตหยวนเมี่ยวได้เริ่มทำพิธีแล้ว กระบี่ไม้ท้อในมือเล่มนั้นตวัดร่ายรำจนในอากาศเต็มไปด้วยเงากระบี่ ริมฝีปากก็พึมพำบทสวด

ฮูหยินผู้เฒ่ากำลังคิดว่านักพรตหยวนเมี่ยวผู้นี้เป็นผู้มีอิทธิฤทธิ์สูงส่ง นางเคยได้ยินคนในเมืองหลวงจำนวนมากกล่าวถึงมาก่อน กล่าวกันว่าขอเพียงในบ้านมีเรื่องไม่สงบแล้วมาเชิญนักพรตหยวนเมี่ยวไป แค่ทำพิธีครั้งหนึ่งบ้านก็จะสุขสงบขึ้นมาทันที ทั้งยังพูดว่าของวิเศษทั้งสองอย่างของเขานั้นล้วนมีที่มาที่ไป ในคำเล่าขานต่างก็บอกว่าเป็นของวิเศษที่เทพผู้สร้างเหลือทิ้งไว้ในโลกมนุษย์ กระบี่ปราบมารปีศาจดำรงสันติเล่มนั้นมีไว้สังหารมารปีศาจทั้งหมดโดยเฉพาะ ส่วนน้ำเต้าพลังวิญญาณโลกาสะท้านใบนั้นก็มีไว้เก็บมารปีศาจทั้งหมด ไม่ว่ามารปีศาจตนใดขอเพียงถูกเก็บเข้าไปในน้ำเต้าแล้วก็จะกลายเป็นน้ำบริสุทธิ์ทันที นับจากนั้นเป็นต้นไปไม่อาจกลับมาก่อเรื่องในโลกมนุษย์ได้อีก

ขณะเดียวกันหลี่หลิงหว่านก็กำลังดูนักพรตหยวนเมี่ยวทำพิธี เป็นเพราะนางยืนจนเมื่อยแล้วแต่ก็ยังไม่มีเก้าอี้มาให้นางนั่ง นางจึงนั่งยองๆ ลงไปเสียเลย จากนั้นจึงกอดอกมองดูนักพรตหยวนเมี่ยวรำกระบี่ เมื่อนักพรตน้อยสองรูปที่อยู่ขนาบซ้ายขวาเพื่อกันหลี่หลิงหว่านหนีไป เห็นท่าทีของนางแล้วต่างก็เหลือบมองนางแวบหนึ่ง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 36 29/5/2562 BE 18:01

พวกเขาติดตามท่านอาจารย์ออกไปทำพิธีหลายครั้งแล้ว ทว่าวันนี้นับเป็นครั้งแรกจริงๆ ที่ได้เห็นคนนิ่งสงบเช่นนี้ นิ่งสงบราวกับท่านอาจารย์เป็นลิงที่ถูกหยอกเย้าตัวนั้น ส่วนคุณหนูผู้นี้เพียงแค่ชมงิ้ว ดีไม่ดีอีกสักพักหนึ่งนางอาจจะปรบมือร้องว่าดีออกมาเสียด้วยซ้ำ

จริงดังคาด หลังจากที่หลี่หลิงหว่านดูไปได้สักพัก นางก็ปรบมือขึ้นมาจริงๆ ทั้งยังหันหน้าไปมองทางฮูหยินผู้เฒ่าแล้วยิ้มเอ่ย "ท่านย่า ท่านรีบมาดูเร็วเข้า คนผู้นี้รำกระบี่ได้น่ามองยิ่งนักเจ้าค่ะ"

เจ้าไม่รับรู้เลยสักนิดหรือว่าสถานการณ์ตรงหน้ากำลังเกิดสิ่งใดอยู่กันแน่ ในใจฮูหยินผู้เฒ่าเกิดความลังเลขึ้นมาอีกครั้ง หรือตนเองจะใส่ร้ายหลี่หลิงหว่านเข้าแล้วจริงๆ ความจริงนางไม่ได้ถูกวิญญาณร้ายสิงร่างแต่อย่างใด และเป็นดั่งที่นางพูดเช่นนั้นจริงๆ ด้วยไม่อยากให้ตนเป็นกังวลกับนาง ดังนั้นถึงได้เปลี่ยนไปฉลาดเฉลียวรู้ความขึ้นมา

เมื่อนักพรตหยวนเมี่ยวได้ยินคำพูดเช่นนั้นของหลี่หลิงหว่าน ใบหน้าก็ดำคล้ำราวก้นหม้อ กระบี่ไม้ท้อในมือเขาก็ยิ่งร่ายรำอย่างเร่งร้อนขึ้นมา เสียงที่ท่องบทสวดก็ดังขึ้นด้วยเช่นกัน ทั้งยังกัดลิ้นตนเองและดื่มน้ำในชามลงไปอีกหนึ่ง จากนั้นจึงพ่นไปบนเทียนไขสีแดงใหญ่ทั้งสองเล่มนั้น พลันก็ได้ยินเสียงเปรี๊ยะดังขึ้น เปลวเทียนของเทียนไขสีแดงใหญ่ทั้งสองเล่มนั้นลุกโชนพุ่งพรวดขึ้นมากว่าสามจั้ง* ในพริบตา

บ่าวรับใช้หญิงภายในจวนที่ดูสถานการณ์อยู่รอบๆ มองจนนิ่งอึ้งไปหมด ยามนั้นต่างพากันเอ่ยว่านักพรตหยวนเมี่ยวผู้นี้ช่างสมเป็นนักพรตชั้นสูงจริงๆ ถึงขั้นมีบ่าวรับใช้หญิงบางคนคุกเข่าลงไปแล้ว

* จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 37 29/5/2562 BE 18:01

หลี่หลิงหว่านเท้าคางมองอย่างเบื่อหน่าย ในใจคิดว่า *ก็ฟอสฟอรัสขาวอย่างไรเล่า ให้คนอย่างข้าอมไปพ่นลงบนเปลวเทียนเช่นนั้นก็สามารถทำให้ไฟลุกโชนขึ้นไปสามจั้งได้เช่นกัน*

คาดว่าอีกฝ่ายคงจะรำกระบี่จนเหนื่อยแล้ว เพราะหลี่หลิงหว่านเห็นว่าบนหน้าผากของนักพรตหยวนเมี่ยวมีเหงื่อผุดขึ้นมา หลังนักพรตหยวนเมี่ยวชี้กระบี่ไม้ท้อมาทางหลี่หลิงหว่านแล้ว เขาก็ฟาดลงมาอย่างรุนแรงคราหนึ่งก่อนจะวางกระบี่ไม้ท้อลงบนโต๊ะยาว

ขณะนั้นฮูหยินผู้เฒ่ารีบเข้ามาใกล้พลางเอ่ยถามอย่างร้อนใจ "ท่านนักพรต มองออกแล้วหรือไม่ว่าเป็นวิญญาณร้ายอะไรกันแน่"

นักพรตหยวนเมี่ยวยกชายเสื้อขึ้นมาเช็ดเหงื่อบนหน้าผากตนเองก่อนรับน้ำที่ลูกศิษย์ส่งมาให้ดื่ม จากนั้นจึงเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "เป็นจิตดอกเหมยที่กลายเป็นวิญญาณ"

หลี่หลิงหว่านเกือบหลุดหัวเราะออกมาอีกครั้งอย่างกลั้นไม่อยู่ อย่างน้อยนางก็ยังก้มศีรษะ ทั้งยังยกมือขึ้นมาปิดปากตนเองไม่ให้เสียงหัวเราะดังออกมา ทว่าบ่าก็ยังคงสั่นขึ้นลง

เทียบกับที่หลี่หลิงหว่านหลุดหัวเราะออกมาเช่นนี้แล้ว ใบหน้าฮูหยินผู้เฒ่ากลับแสดงอาการนับถือเป็นอย่างยิ่ง "ท่านนักพรตช่างร้ายกาจจริงๆ หลานสาวผู้นั้นของข้าแรกเริ่มศีรษะก็กระแทกที่สวนดอกเหมย"

"เช่นนี้ก็ถูกต้องแล้ว" นักพรตหยวนเมี่ยวผงกศีรษะ แสดงสีหน้าครุ่นคิดลึกซึ้งยากจะอ่านออก "จะต้องเป็นยามที่หลานสาวของท่านศีรษะกระแทก ทำให้พลังหยางอ่อนแรง ปีศาจดอกเหมยจึงเข้ามาสิงร่าง"

"ยามนี้หลานสาวของข้ายังมีชีวิตอยู่หรือไม่" สีหน้าฮูหยินผู้เฒ่า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 38 29/5/2562 BE 18:01

เป็นกังวลอย่างลึกซึ้ง ก่อนจะโค้งคำนับให้กับนักพรตหยวนเมี่ยว "ท่านนักพรต ได้โปรดแสดงฝีมืออันยอดเยี่ยมออกมาด้วย ปราบมารร้ายตนนี้เสีย ช่วยชีวิตหลานสาวที่น่าสงสารของข้ากลับมา"

นักพรตหยวนเมี่ยวยื่นสองมือออกมาประคองฮูหยินผู้เฒ่าก่อนยกมือขึ้นลูบเคราตนเองพลางเอ่ยปลอบนาง "ฮูหยินผู้เฒ่าวางใจเถิด วันนี้มารร้ายตนนี้ได้เผชิญกับข้าน้อย เช่นนั้นก็เป็นวันตายของนางแล้ว เมื่อครู่ข้าน้อยใช้กระบี่ปราบมารปีศาจดำรงสันติตัดตบะที่นางบำเพ็ญมาหลายปีนี้แล้ว อีกประเดี๋ยวข้าน้อยจะเก็บนางเข้าไปในน้ำเต้าพลังวิญญาณโลกาสะท้านของข้าน้อย จากนั้นก็ให้หลานสาวของท่านดื่มน้ำละลายผงยันต์อีกชามหนึ่ง รับรองได้ว่าหลานสาวของท่านจะต้องหายดีทันทีแน่นอน"

ฮูหยินผู้เฒ่าได้ยินแล้วก็เอ่ยขอบคุณนักพรตหยวนเมี่ยวหลายต่อหลายครั้ง ก่อนเชิญให้เขาทำพิธีต่อไป

นักพรตหยวนเมี่ยวพักไปสักครู่หนึ่งแล้วก็หยิบน้ำเต้าในอ้อมแขนลูกศิษย์มาเปิดจุกออก ก่อนตะโกนเสียงดังไปทางหลี่หลิงหว่าน "มารร้าย เจ้ายังไม่รีบเข้ามาในน้ำเต้าอีกหรือ!"

หลี่หลิงหว่านพยายามกลั้นหัวเราะจนสุดความสามารถ นางกำลังจะเงยหน้ามองไปยังน้ำเต้าในมือของเขา ทว่าในหูพลันได้ยินเสียงคนเรียกนางขึ้นมาก่อน "หว่านวาน!"

หลี่หลิงหว่านเงยหน้ามองไปก็เห็นไฉ่เวยประคองโจวซื่อเข้ามา โจวซื่อร่างกายสั่นเทาไปทั้งร่าง น้ำตานองหน้า

เพียงเท่านี้ก็แล้วไปเถอะ ประเด็นคือที่ด้านข้างนางยังมีหลี่เหวยหยวน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 39 29/5/2562 BE 18:01

ยืนอยู่ด้วย คนผู้นั้นยามนี้ใบหน้าราวกับมีน้ำแข็งเกาะอยู่ หว่างคิ้วก็เต็มไปด้วยความเย็นชาเหมือนกับช่วงก่อนพายุจะมา ราวกับว่าชั่วขณะต่อมาเขาจะกินเลือดเนื้อสดๆ ของผู้อื่นอย่างไรอย่างนั้น

หลี่หลิงหว่านพอเห็นท่าทางเช่นนี้ของหลี่เหวยหยวนแล้วก็สะดุ้งตกใจครั้งใหญ่ ตอนนั้นนางไม่นั่งยองๆ อีกแล้ว แต่รีบร้อนลุกยืนขึ้นมา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 2.indd 40 29/5/2562 BE 18:01